

Olen aina ollut ihan avoin ja sosiaalinen ihminen. Uusia ihmisiä oli aina jännittävä tavata ja en tiedä montaakaan henkilöä, jonka kanssa en tulisi edes jossain mielessä juttuun. Reippaana suuntasin ulos välitunnin alettua, koska päättelin uuden tytön menneen tupakalle. Henna ja Saara seurasivat tietenkin perässä, olivathan hekin uteliaita uuden oppilaan suhteen. Suuntasimme kävelytielle päin, jonka reunassa yleensä nikotiinin orjat seisoskelivat tukahduttamassa himojaan. Silmäilin väkijoukkoa tarkkaavaisena. Onneksi erikoisen näköistä henkilöä ei kauaa tarvinnut etsiä. Siellähän tuo pitkänhuiskea tyttö, vai pitäisikö sanoa nainen, seisoskeli savuke huulillaan jutustellen parille pojalle, jotka tunnistin toisen luokan kokkioppilaiksi. Hetken epäilin, kannattaisiko mennä keskeyttämään kolmikon jutustelua, mutta kerran kun ulos asti oli tultu en kehdannut enää kääntyä takaisin päin. "Moikka, mä oon Aamu. Ollaan samalla luokalla" totesi astellen Shanen luokse. Kuulostan varmaan oudolta kun kirjoitan Shane... koitan opetella kutsumaan häntä oikealla nimellä. Ei pitäisi olla kovin vaikeeta! "No sitten taidat mun nimen jo tietääkin." sinisilmä totesi imaisten tupakastaan savua keuhkoihinsa. Koitin aina pitää neutraalia ilmettä kasvoillani tupakoivien ihmisten kanssa. Itse kun en polttanut ja koko aineen haju inhotti minua. Nyökkäsin Shanen tokaisulle ja jatkoin: "Jos sulla on jotain kysyttävää tai vaikka tarvit seuraan niin tule mulle puhumaan. On varmana vaikeeta olla ihan uudessa koulussa vaikka opiskelee jo kolmannella vuosikurssilla." Noora (alan jo oppia!) suki tummaa tukkaansa pois näkökenttäänsä häiritsemästä ja katseli tutkivasti niin minua kuin ystäviänikin. Mitähän lie ajatteli. Kasvoilta ei ainakaan voinut paljoa päätellä. Niitä koristi vain pieni poikamainen hymy. "Kiitoksia tarjouksesta. Seura ei ole koskaan pahitteeksi." Noora vastasi leveän hymyn vallatessa hänen kasvonsa. Itse en alkanut toisen sanoista vetämään sen kummempia johtopäätöksiä vaan totesi välitunnin loppuvan ja tarjouduin näyttämään hänelle missä seuraava tunti pidettäisiin. Noora nyökkäsi reippaasti, tumppasi tupakkansa maahan ja lähti seuraamaan minua ja ystäviäni kohti matematiikan luokkaa. Koko päivän vietimme keskenämme aikaa. Minä, Saara, Henna ja Noora. Poikatyttö paljastui varsin puheliaaksi ja hurmaavaksi persoonaksi. Yhden koulupäivän aikana hän oli jututtanut jokaista luokkalaistamme ja aiheuttanut pientä paheksuntaa joissain opettajissa vilkkauksellaan. Viimeinen tunti loppui ja opettaja päästi meidät lähtemään kotia kohti. Noora jäi keskustelemaan luokkamme poikien kanssa videopeleistä. Itse kävelin Hennan ja Saaran kanssa vähän matkaa pois koululta, kunnes tiemme erosivat ja jäin kävelemään yksin kävelykatua pitkin. Aivan hetki sen jälkeen, kun kaverini olivat lähteneet omille teilleen, kuulin juoksuaskelia takaani. Vaistomaisesti käännyn ja näin yllätyksekseni Shanen, siis Nooran, juoksevan minua kohti. Nopeastihan tyttö pitkällä jaloillaan juoksikin saavuttaen minut hetkessä. "Meillä taitaa olla sama koulumatka." Noora totesi hengästyneenä ja pyyhkäisi otsaansa kämmentään vasten. Hetken käveltyämme selvisi, että tämä poikatyttö oli muuttanut aivan talomme lähellä olevan kerrostalon ylimpään kerrokseen. Tiemme erotessa sinisilmä heilautti hymyillen kättään hyvästiksi. Vilkutin takaisin. Siitä päivästä lähtien kuljimme lähes joka päivä yhdessä kotia. 3.lukuvuosi ammattikoulussa on aina näytönpaikka. Keskityin opiskeluihini parhaan mukaan. Kuukauden aikana olin huomannut, ettei Nooralla ollut samanlainen suhtautuminen kouluun. Kyllähän hän osasi asiansa eikä tyhmä ollut, mutta poissaoloja ja myöhästymisiä tuli harvasen päivä. Mitähän lie teki vapaa-aikanaan Kajaanissa. Eihän täällä ollut paljon paikkoja mihin mennä. Ehkäpä hän viihtyi kotonaan, vaikka kuulemma yksin asui. Miksihän joku muuttaisi kesken opiskelujen yksin asumaan eri paikkakunnalle? Se minua mietitytti heti, kun kuulin Nooran asuvan omissaoloissaan. En kuitenkaan kehdannut alkuun udella mitään. Sen sijaan mitä opin hänestä kuukauden aikana? Hän poltti tupakkaa aivan mielettömän määrän, jakoi facebookissaan utojen indiebändien videoita, inhosi meikkejä ja nauroi paljon. Jotenkin

päädyimme aina juttelemaan toisillemme. Eikä se minua haitannut, koska Noora oli mielestäni todella hauska ja mukavaa seuraa. Minun, Saaran ja Hennan porukkaan ei hän kuitenkaan koskaan liittynyt, ennemminkin poukkoili jututtamassa vähän kaikkia. Miten ihminen pystyikään olemaan noin spontaani. Emme kuitenkaan nähneet kuin koulussa. Kummallekaan ei tullut varmaan mieleen pyytää toista vaikka kaupungille tai kahville. Olimme hyvän päivän tuttuja. Luokkatovereita. Kuitenkin hänessä oli jotain äärettömän mielenkiintoista. Ja miellyttävää. Itsevarmuus, spontaanisuus ja ikuinen hyväntahtoinen hymy koristamassa hieman kalvakoita kasvoja. Noorassa oli karismaa, joka hurmasi. Outoa minulle oli vain se, että tytöt oli hurmauksen kohteena. Ei hän ikinä mitään omasta seksuaalisuudestaan puhunut, joten ajattelin sen olevani vain jokin kumma päähän pistoni. Enhän ollut koskaan homoseksuaaleja tai vastaavia tuntenut. Vanhempani olivat opettaneet, että se oli sairaus. Sellaiset ihmiset olivat iljetyksiä Jumalan edessä. Itse en ikinä niin kummemmin ajatellut homoseksuaaleja. En ajatellut toisten seksuaalisuutta. Liemmin omaanikaan. Totta kai olin aina lokeroinut itseni heteroksi. Koska siihen minut oli kasvatettu. Kerrottu että se on ainut ja oikea tapa elää. Muita vaihtoehtoja ei kerrottu, joten en ottanut niitä huomioon. Varmasta uskostani heterouteeni huolimatta en ollut koskaan seurustellut. Olihan pojat minuun kiinnostustaan osoittaneet. Olin suudellut. Vanhempani vain sanoivat että olen liian nuori ja seurustelu johtaa vain lihallisiin kiusauksiin. Esiaviollinen seksi oli ehdottomassa pannalistassa ainakin meidän perheessä. Siksi varmaan alitajuisesti pysyttelin kiusauksista erilläni enkä alkanut seurustelemaan kenenkään kanssa. En edes seurakuntamme mukavien poikien kanssa, jotka varmasti täyttivät vanhempieni vaatimukset minkälaisen aviomiehen joskus hankkisin. Jos tarkkaan ajattelen, ei miesten kanssa oleminen minua liemmin kiinnostanut. Ajattelin, että parempi olla sinkkuna. Ajattelin etten koskaan rakastuisi. Silloin en vielä tiennyt, miten arvaamaton rakkaus oikein olikaan. jatkuu...